

nak, röntgenképnek, azaz spirituálisan Jézus testének is. Kovács Kitti *Emlékezet – Alakzat IV.* c. alkotása szintén színárnyalatokból építkezik, a rózsaszíntől a fehér foltokig. Mint egy kopott, kifakult, rojtolódó szőnyeget látnék. Vető Orsolya Lia *Heliopurpur* (SPDL) műve (mikrodzsungele), a művész szavait kölcsönözve, organikus mozgást rögzít, a felnagyítás révén a motívumok szorosan kitöltve a felületet elhagyják hierarchikus rendjüket, absztrahálódnak, egymás mellé rendelődve elbizonytalanítják a térérzetet. Magén István *Város negyedik dimenzióban* lehetne akár egy modern számítógép memóriája is, a kapcsolódások, információk hálózata és tárháza.

A VOT66 integrál is, azaz befogad, egyre inkább, ha a korábbi időszakot tekintjük. Ezt tükrözi a tárlat rendezőelve is, hiszen egy-egy teremben a művek formája, stílusa szerint kerültek egymás mellé az alkotások. Ez szeparációnak tűnik, de csak tűnik. A nézői befogadást segíti, hogy még az egy formanyelven alkotók is másképpen képesek megközelíteni ugyanazon témát, tárgyat. A változatosság gyönyörködtet, sőt fénye rávetül a rokon műre is, még akkor is, ha látjuk a kontrasztbeli eltéréseket. Nem állítom, hogy a VOT66 lenne csak a kortárs magyar táblaképfestészet, de abban biztos vagyok, nélküle szegényebb lenne a kortárs képzőművészet jelene.

NAGY ATTILA: DRIFT